

Linköping den 8 mars 2017

YTTRANDE

Jag har tagit del av den anmälan som Linköpings universitet gjort om mitt avskiljande från läkarprogrammet.

Offentlig kommentar

Jag vill först ge er min ”offentliga kommentar” angående ärendet. Jag publicerade den på min webbplats den 5 februari 2017. Kommentaren återges här i sin helhet:¹

Det här är inte rätt.

Vad hände egentligen i höstas? En student på T4 på läkarprogrammet, som alltid lidit av mental ohälsa och de senaste åren befunnit sig i en livskris han inte lyckats ta sig ur, drabbas mer eller mindre akut av depression och ångest. Han känner sig extremt ensam, och utanförskapet är nästan omöjligt att bära. Han har Aspergers syndrom och saknar nästan helt förmåga att på egen hand skaffa vänner, trots ett stort behov av sådana.

När han inte längre står ut med tillvaron, och självmord alltmer känns som enda lösningen, skriver han i ett desperat försök att få vänner ett brev till 22 klasskamrater (bara kvinnor, eftersom han tyvärr endast kan känna riktig gemenskap med sådana) där han frågar om han skulle kunna få vara med någon eller några av dem. Han säger också att han längtar efter fysisk närhet i form av kramande, och frågar om någon skulle vilja ge honom en kram. Hela brevet kan läsas på <http://rejbrand.se/rejbrand/krambrev.txt>.

Han har inga elaka eller dolda avsikter, och är mycket mån om att inte någon av mottagarna av brevet skall känna obehag. Han skriver

Jag skickar medvetet det här brevet till en väldigt stor men inte fullständig del av klassen. Anledningen är att jag inte vill att någon skall känna sig utpekad (vare sig som mottagare eller inte) eller tvungen att hjälpa mig. Jag vill absolut inte att någon skall må dåligt över det här. Om du inte alls vill hjälpa mig så är det alltså helt okej att fullständigt ignorera det här brevet.

Han är fullt medveten om att approachen är mycket okonventionell, men när självmord känns som enda utvägen ur det till synes eviga lidandet och en enda kram skulle göra enorm skillnad, är det inte orimligt att han på ett extremt varsamt och försiktigt sätt frågar sina klasskamrater om det.

---

¹ Kommentaren finns också på <http://rejbrand.se/rejbrand/article.asp?ItemIndex=409>

Vad blir reaktionen? (1) Studenten förbjuds att gå på gruppträffar och missar därför flera viktiga moment, (2) Linköpings universitet varnar Region Östergötland för studenten, så att hans chanser att få göra VFU i framtiden blir minimala och (3) universitetets rektor anmäler studenten till Högskolans avskiljandenämnd (utan att ens ha pratat med honom). Linköpings universitet väljer alltså, till synes helt obesvärat, att försöka förstöra livet för studenten, som sedan länge är svag.

"Han" är jag. Dessa tre besked kom vid tre olika tillfällen, och varje besked ledde till att jag blev inlagd på sjukhuset. Efter VFU-beskedet var jag dessutom mycket nära att förgifta mig själv med tabletter.

Är det här ett bra sätt att hantera en människa som befinner sig i djup kris, med depression och ångest, men som aldrig i hela sitt liv menat något illa? Vem som helst skulle kunna begå en okonventionell handling om hon mår tillräckligt dåligt. Universitetets behandling är lite som att straffa en person som just ådragit sig en allvarlig kroppsskada för att hon skriker (trots att hon dessutom vidtar ordentliga åtgärder för att skrikandet inte skall skrämna någon i omgivningen). Hur skulle ni själva vilja bli behandlade av samhället om ni befann er i kris?

Att jag har Aspergers syndrom, ett socialt handikapp som medför en kontinuerlig diskriminering i samhället och gör livet mycket svårare, varje dag, borde göra att ännu mer hänsyn och förståelse visas. Men uppenbarligen inte. Ni kanske en dag får barn med Aspergers syndrom. Hur skulle ni vilja att samhället bemötte dem?

På ett strikt etiskt plan förefaller universitetets agerande mycket beklagligt. Det verkar som om de, för att spara klassen det måttliga obehaget att ha en klasskamrat som är "annorlunda", tycker det är okej att göra en enskild, skör människas liv till ett helvete på kort sikt, och fattigare på lång sikt (ingen läkarexamen). Är det verkligen rimligt?

Men kanske är det så illa att det finns personer i klassen som verkligen är rädda för mig? Ja, det är möjligt, men det är i sådana fall en rädsla som grundar sig på fördomar.

När jag gick på högstadiet var jag väldigt engagerad i frågor som rörde meningen med livet, etik och moral, och varje år skrev jag en ny uppsats i ämnet. Den nya uppsatsen ersatte fjolårets uppsats. Ända sedan högstadiet har jag varit övertygad utilitarist, och jag har strikt uppfattningen att man i varje valsituation skall välja det agerande som ökar välmåendet och minskar lidandet hos samtliga inblandade individer. Den här altruismen är mycket djupt rotad i mitt medvetande, och jag kan garantera att jag aldrig någonsin medvetet skulle skada en annan människa (eller annat medvetet djur). Jag tycker inte om att lova saker, eftersom det oftast är svårt att garantera hur man kommer att agera i framtiden, men i den här frågan råder inget tvivel alls.

Om mina tre straff kommer av en rädsla för att jag skulle vara farlig, är jag sålunda oskyldigt dömd, och det är osäkerhet och fördomar som dömt mig. Folk tror kanske att alla män som är annorlunda och ensamma är som Elliot Rodger, "analdoktorn" eller "bunkerläkaren". Men rädsor och fördomar är inga bra saker, och jag tycker det är tråkigt om sådana skall få förstöra en människas liv.

Kanske handlar straffen i stället om att universitetet inte tror att jag skulle kunna bli en bra läkare. Men även i sådana fall är jag oskyldigt dömd. All information jag har, från medicinkurser och patientmöten (och feedback från sådana), tyder på att jag är mycket lämplig för det jobbet. Förlåt min egenkärlek, men ingen annan lär komma fram och säga det. Jag hyser en genuin människokärlek och brinner för att hjälpa människor som behöver hjälp. Att jag aldrig skulle göra något "okonventionellt" för egen vinnings skull (som t.ex. brevet) i rollen som läkare är fullkomligt självklart. De nervbanorna finns inte ens i hjärnan på mig. Det här är en annan sak som jag faktiskt vågar garantera: jag skulle aldrig göra något okonventionellt för egen vinnings skull som i rollen som läkare.

Ett tredje alternativ är att universitetet tror att det är något fel med min kvinnosyn. Även i det fallet är jag oskyldigt dömd. Sedan högstadiet har jag trott på perfekt jämställdhet på samhällsnivå (det är utilitaristiskt självklart). Att sedan min hjärna är så "sjuk" (som ni kanske tycker) att jag bara kan känna riktig gemenskap med kvinnor är inte mitt fel – det är inte något jag har valt själv. Tittar man ut i samhället ser man dessutom inte sällan att män är "på" kvinnor på sätt som kan uppfattas som tveksamma, även inom läkarkåren. Det kan handla om beröring maskerad på ett sätt som ser socialt acceptabelt ut. Själv skulle jag aldrig medvetet nudda en kvinna utan att fråga (noggrant) först! Frågan är om jag inte åtminstone på så sätt respekterar kvinnor mer än de flesta män. Men att fråga om en kram är värre än att i smyg smeka en arm på ett sätt som ser socialt rätt ut, tycker tydligen samhället.

Det verkar alltså som om universitetet, ledda av osäkerhet och fördomar, straffar mig för att jag helt enkelt inte passar in i den sociala mallen, för att jag är annorlunda. Universitetet har inte varit tydligt med varför jag straffas, men har flera gånger nämnt att de måste garantera en "trygg arbetsmiljö" för alla studenter. Och då får jag inte vara där, verkar det som. Det känns lite som om man skulle förbjuda homosexuella att studera, eftersom det onekligen finns människor som känner obehag i närheten av sådana: de manliga klasskamraterna kan inte känna sig trygga om de vet att en man i klassen skulle kunna tänka sig att ha sex med dem. Den homosexuelle måste stängas av! Den stora skillnaden mellan homosexuella och sådana som mig är att det i dagens samhälle råkar vara "PK" med homosexuella, men inte (ännu) med sådana som mig.

Jag har också förstått att en ganska stor del av klassen önskar bli av med mig, och universitetet har då kanske inte modet nog att säga nej till majoritetens vilja. Återigen kommer jag att tänka på de homosexuella. Ibland måste man som myndighet – eller som medmänniska – stå upp för de utsatta. Är det värt att förstöra en (näja, hyfsat) ung människas liv "bara" för att klasskamraterna skall slippa dela andningsluft med en person som är udda?

I texten ovan kan det ha framgått att jag inte är imponerad över hur Linköpings universitet hanterat situationen. Men hur kunde de ha gjort annars?

För det första hade jag uppskattat ett empatiskt bemötande i det enda (förhörsläkande) möte jag haft med universitetet (på programnivå eller högre). Bemötandet stred mot allt man får lära sig på läkarprogrammets samtalsträning. Men utöver detta

så handlar det egentligen mest om vad universitet gjorde, som de *inte* borde ha gjort. Det var väldigt onödigt, rent av grymt, att de kontaktade Region Östergötland, och samma sak gäller Avskiljandenämnden.

Problemet borde ha lösts lokalt på programmet med en gammal metod som användes redan i antiken: kommunikation. Redan från första dagen på konflikten uttryckte jag en önskan om att få *prata* med klassen, och förklara att jag aldrig menat något illa. Människor har öron, ett hyfsat välutvecklat nervsystem och en talapparat. Människor kan förstå varandra genom att prata med varandra. Min grundinställning i livet är att man alltid skall göra det som är bäst för samtliga inblandade individer. Med den inställningen borde vi haft alla förutsättningar i världen att lösa konflikten genom samtal, åtminstone om de i klassen också har det målet (till skillnad från, t.ex., mer egoistiska mål). Och om det i samtalen hade framkommit att någon i klassen verkligen mått väldigt dåligt av mitt brev, så hade jag varit den första att erbjuda sig att hoppa ner till klassen under.

Jag hade alltså önskat en *dialog* med klassen och universitetet, där vi gemensamt resonerat oss fram till en lösning som fungerar för alla. Jag kunde t.ex. ha fått en varning, lovat att aldrig mer göra något okonventionellt i klassen, och sedan fått fortsätta efter ett fint och förlåtande samtal med klassen. Eller så kunde jag ha fått hoppa ned till klassen under. Men universitetet ville inte prata med mig, och deras tre straffåtgärder visar med all önskvärd tydlighet att de inte har varit intresserade att hitta en lösning som också fungerar för mig. Jag kunde tydligen offras för universitetets och klassens bästa.

Det är också lite ironiskt att universitetet nu reagerar så kraftigt med att straffa mig, när de inte har lyssnat på mig när jag ropat på hjälp under tidigare terminer. Inför den s.k. nolleperioden första terminen fick jag t.ex. fylla i ett formulär och berätta om mig själv. Där skrev jag att jag mådde mycket dåligt, och hade hoppats att studenthälsan skulle ta kontakt med mig, men det blev ingen reaktion alls. Det finns fler sådana exempel.

Ett tydligt kännetecken i hela den här processen är att ingen vill ta ansvar. Klassen visste inte vad den skulle göra, så den kontaktade terminsledningen. Terminsledningen visste inte heller, så den kontaktade programledningen. Programledningen verkade inte veta bättre, så den kontaktade universitets ledning. Jag har hela tiden tänkt att universitetet *vill* att jag skall bli avstängd (varför skulle de annars anmäla mig till HAN?), men kanske är det så att även rektorn är osäker och helt enkelt vill lägga ansvaret på någon annan? Det skulle inte förvåna mig om HAN lägger över ansvaret på FN:s säkerhetsråd eller Internationella brottmålsdomstolen i Haag.

Men när straffen kom (gruppmöten, VFU och avstängning) borde folk ha reagerat. De borde ha tänkt "vänta lite, nu har det gått för långt – det här är inte okej" och dragit i bromsen. Att inte agera är också ett aktivt val.

Värt att poängtera är också att det i den här situationen är jag mot nästan alla andra. Jag står ensam mot en klass på hundra personer (med bara några få som verkar sym-

patiserar med mig) och en av Sveriges största myndigheter. Bara det motiverar extra varsamhet. Självt har jag alltid stått på de utsattas sida. Senast förra året mådde jag dåligt av att bevittna en släktkonflikt, där en starkare part var elak mot en svagare part. Jag kunde inte stå bredvid och titta på, utan tog det hela väldigt personligt, och det bidrog till att jag var i så dåligt skick i höstas. Så till viss del straffas jag för min medmänsklighet.

Jag skall inte skriva så mycket mer nu, brevet är redan för långt. Jag vill sluta med att återigen påminna om att min grundläggande inställning i livet är att jag vill att alla personer i min närhet skall ha det så bra som möjligt. Jag har inga egoistiska mål, och vill inte ha mer än någon annan. I världen finns mycket lidande, och en del av detta är det svårt att skydda sig mot: allvarliga sjukdomar, naturkatastrofer. Men mycket lidande kommer av att människor är elaka mot varandra, och det är så otroligt synd, tycker jag. Vi lever bara en gång, och det finns inget viktigare än att vi tar hand om varandra, och är snälla mot varandra. Jag vill leva i en värld där man bryr sig om sina medmänniskor, och försöker hjälpa dem som mår dåligt.

I det här fallet har människorna kring mig misslyckats med att vara snälla. (Särskilt förvånande är det att omgivningen har bestått av läkare, som man tycker borde vara extra empatiska, hyfsat fördomsfria och förstående inför mental ohälsa och funktionshinder.)

Det här är inte rätt.

Bland det viktigaste i min ståndpunkt är att (1) jag aldrig någonsin velat någon annan människa något illa, (2) jag aldrig medvetet skulle skada någon annan människa, hur dåligt jag än mår och (3) jag inte är "psykiskt störd". Jag har Aspergers syndrom, depression och ångest, men jag betvivlar att detta räcker för att bli klassad som "psykiskt störd".

Om begäran om avskiljande

Om jag förstått saken rätt så kan HAN besluta om avskiljande ifall studenten (1) lider av psykisk störning och (2) utgör en påtaglig fara för sina medstudenter eller för universitets materiella egendom. Punkt (1) är alltså inte aktuell, och jag kan garantera att punkt (2) inte heller är det. Det kan hända att folk tror att jag är farlig, men det är i sådana fall något som enbart finns i deras tankar. Jag har alltid brunnit för etik och moral, och skulle aldrig någonsin skada någon annan människa avsiktligt. Jag är också den sista som skulle skada någon materiell egendom.

Jag är den förste att beklaga att personer i min klass tog illa vid sig av brevet jag skickade till dem. Men jag skrev det när jag kände att självmord var enda alternativa utvägen till att bli "accepterad" i klassen. Det måste gå att förstå det! Trots detta var jag dock väldigt noggrann med att poängtera att jag inte ville skrämna någon, eller få någon att känna sig tvingad att göra något. Jag skrev

Jag skickar medvetet det här brevet till en väldigt stor men inte fullständig del av klassen. Anledningen är att jag inte vill att någon skall känna sig utpekad (vare sig som

mottagare eller inte) eller tvungen att hjälpa mig. Jag vill absolut inte att någon skall må dåligt över det här. Om du inte alls vill hjälpa mig så är det alltså helt okej att fullständigt ignorera det här brevet.

Att jag även när jag mår som allra sämst, vid den djupaste ångest, ändå tänker på andra och är noggrann med mina formuleringar säger något helt annat om min moral än vad Linköpings universitet påstår.

Om rollen som läkare

Frågan om jag är lämplig som läkare eller ej förefaller inte vara relevant i frågan om avskiljande, åtminstone inte om jag förstått HAN:s regelverk rätt. Men jag vill ändå bemöta den kritiken här.

Linköpings universitet uttrycker tydligt sin bedömning att jag inte är lämplig som läkare. Men de baserar detta bara på hypotetiska farhågor (t.ex. "vad händer egentligen om en ung kvinna kommer som patient?").

Jag har haft omfattande patientkontakt under utbildningens gång, främst på Kungsgatans vårdcentral i Linköping. Jag fick där mycket beröm för mitt patientbemötande, både från handledarna, patienterna och från medstudenterna. Minst en student lär ha sagt att hon tyckte att jag var "bäst i gruppen".

Efter året på Kungsgatan hade vi träning med simulerade patienter (skådespelare) på campus. Även där fick jag väldigt mycket beröm för patientbemötandet.

Det verkar alltså som att universitetet i sin iver att bli av med mig bortser från precis alla fakta som finns i frågan! För mig får ni extremt gärna ta kontakt med mina gamla handledare och fråga dem hur mitt patientbemötande var.

Och jag kan till 100 % garantera att jag aldrig skulle uppträda på minsta sätt oprofessionellt om jag t.ex. fick en ung kvinna, eller ett ungt par, som patienter. Inte ens om de vill fråga om preventivmedel. Anledningen till att jag kan garantera detta är att jag känner mig själv, till och med bättre än vad programledningen känner mig.

Det är dessutom värt att poängtera att jag trivs väldigt dåligt som student, men skulle trivas mycket bättre som yrkesverksam läkare. Många av mina stressorer föreligger sålunda bara i studiemiljö (i en klass med hundra klasskamrater).

Alkohol

Första gången jag drack alkohol var hösten 2016 (vid 28 års ålder), och jag har varit berusad max fem gånger i hela mitt liv. Något alkoholmissbruk föreligger således inte. Jag har aldrig brukat några andra medel än etanol.

Övriga kommentarer

Linköpings universitets anmälan innehåller ett antal tveksamheter:

- På sidan 3 hävdas att "flera av studenterna [...] fått liknande e-brev [...] tidigare". Det är inte sant. Tidigare brev till klasskamrater har förvisso innehållit frågor om t.ex. lunch eller middag och i enstaka fall beskrivningar av min ensamhet, men aldrig av samma kaliber som de två brev jag skrev under hösten 2016. De två breven är unika till sin karaktär.

- På samma sida hävdas att jag inte varit villiga att ta emot något annat stöd från universitetets sida. Här utmålar sig universitetet som en vänlig själ. Jag har inget minne av att universitetet erbjudit mig något. Däremot har Studentpastorn, som inte är anställd av universitetet, pratat om personligt ombud och kontaktperson. Jag är intresserad av att få den hjälpen av samhället, och min psykolog försöker nu ordna det åt mig.
- På sidan 4 hävdas att jag har visat på en "betydande oförståelse för den kränkning som ett våldtäktsoffer blir utsatt för". När jag läste det här blev jag väldigt, väldigt ledsen. Jag har alltid lidit med personer som utsatts för brott av alla de slag. Se till exempel artikeln <http://rejbrand.se/rejbrand/article.asp?ItemIndex=134> som jag skrev 2010.

Däremot är det uppenbart att programledningen inte förstår hur illa jag har tagit vid mig av deras behandling av mig. (Eller så tycker de att jag är en hemsk människa som förtjänar straff och lidande.)

- På sidan 5 skriver de att jag var rädd för att bli intagen för psykiatrisk vård mot min vilja. Det är inte riktigt sant. Alla mina inskrivningar på den psykiatriska avdelningen har varit helt frivilliga, och det har aldrig varit tal om något annat. Däremot var jag tveksam till att bli inlagd över huvud taget eftersom jag då kanske inte skulle kunna göra klart terminen.
- På samma sida hävdas att "några" av de kvinnliga studenterna upplevt ett sådant obehag att de valde att sjukanmäla sig från obligatoriska moment. Jag misstänker att detta inte är sant. Jag vet att *en* (1) kvinnlig student en gång avstod från ett obligatoriskt moment efter att hon haft kontakt med mig, under vilken jag berättade om hur dåligt jag mådde. Jag märkte att hon var på väg att skipa momentet, och bad att få prata med henne. Vi hade ett samtal som jag upplevde som bra där jag mycket tydligt bad om förlåtelse för att jag orsakat henne obehag, och lovade att inte lasta över mer på henne. Jag erbjöd mig också att *jag* kunde gå hem, så att hon kunde gå på momentet. Hon berättade då att det också var "annat" som gjorde att hon ville gå hem, och efter att ha frågat flera gånger om vi ändå inte skulle göra så att *jag* gick hem och *hon* stannade, så blev det så att hon gick hem och jag stannade. Jag betvivlar att det finns fler exempel, så universitetets ordval "några" är tveksamt.
- På sidan 6 hänvisas till "de möten" som programledningen haft med mig. Vi har bara haft ett (1) möte, som mest liknade ett förhör.
- På samma sida talar universitetet om hur jag ser på empati, och det gör mig väldigt ledsen. Jag har många gånger i livet själv mått fruktansvärt dåligt när jag sett andra människor bli dåligt behandlade. Jag bryr mig verkligen om andra människor, och påverkar själv väldigt mycket av att se andra må dåligt. Jag har aldrig beskyllt någon för att vara "empatilös" för att hon inte kramat mig, eller sagt att jag resonerar så. Det har universitetet hittat på.

En annan sak som universitetet hittat på är att jag tycker att mitt eget lidande är värre än andra lidande. Däremot är det sant att jag tycker att "stort" lidande är värre än mindre omfattande lidande, oavsett vilka personer det handlar om. Jag har dock aldrig försökt att förminska det eventuella lidande som mina klasskamrater fått utstå på grund av mitt agerande. Däremot har jag försökt förklara att mitt lidande, som också föranledde det desperata ropet på hjälp, var extremt, vilket universitetet upprepade gånger visat att de inte insett.

- På samma sida skriver universitetet att det är svårt att skapa arbetsgrupper med bara män och äldre kvinnor. Jag vill inte ha någon sådan särbehandling! Jag vill bli behandlad som precis alla andra, och tillhöra vanliga grupper. Jag har aldrig tyckt att gruppmöten varit obehagliga; det var föreläsningarna jag tyckte var obehagliga. Jag har aldrig begärt någon speciell behandling – tvärtom har jag blivit väldigt ledsen över all särbehandling jag fått.
- Universitetet poängterar på sidan 8 att Region Östergötland inte låtit mig göra praktik där, men myndigheten otydlig med anledningen. *Den enda anledningen till att Region Östergötland inte lät mig göra praktik vid ett tillfälle under slutet av hösten 2016 var att Linköpings universitet varnat regionen för mig. Det har aldrig inträffat någon incident när jag befunnit mig hos vårdgivaren. Tvärtom har jag fått mycket positiv kritik för allt mitt deltagande där.*
- I bilaga 10 hävdas att jag äter Citalopram. Det är inte sant. Jag äter Escitalopram, den ena enantiomeren av Citalopram.
- Kommentaren ”Dock tog Andreas den risken eftersom etik, moral och empati går i första hand och enligt honom handlade brevet om detta.” i samma bilaga är obegriplig. Jag förstår inte ens logiken i det, och har aldrig hävdat det. Jag tog risken att bli avstängd helt enkelt eftersom jag inte tyckte att avstängning var tillräckt hemskt för att avstå skickandet av nödroppet.
- Jämförelsen med händelserna på gymnasiet är av tveksam relevans, bland annat eftersom de händelserna utspelade sig för över tio år sedan.

Jag vill också säga följande:

- Det är antagligen av stor vikt att poängtera att jag vanligtvis inte alls är så känslig som jag var under krisen i höstas. Om jag t.ex. i dag skulle få syn på preventivmedelsaffischen skulle jag inte reagera alls. Jag befann mig i en mycket djup kris i höstas, efter en längre tid av ekonomisk, känslomässig och social stress. Det senare har en klar koppling till det sätt som samhället har bemött min Aspergerproblematik.
- Universitetet pratar om ”känslomässig utpressning”, vilket jag tolkar som en medveten elak handling. Det har jag aldrig någonsin utövat. Alla mina rop på hjälp har varit för att överleva den djupa ångesten jag hade. Jag har aldrig haft någon ”ondsint plan” om att tvinga till mig kvinnliga vänner. Tvärtom försökte jag att göra situationen så oskrämmande jag kunde för mina medstudenter. Jag är inte säker på att universitetet insett skillnaden.
- Min kritik mot universitetet handlar om det sätt på vilket det hanterat frågan. De har genomgående behandlat mig som en person som begått ett hemskt brott och deras första åtgärd var att anmäla mig för avskiljande. De kunde ha gjort så mycket annat, som jag skrev i mitt offentliga uttalande. På inrådan av min psykolog har jag anmält Linköpings universitet till Diskrimineringsombudsmannen.
- Jag har inga planer på att fortsätta på läkarprogrammet. Jag blev så chockad och förtvivlad över universitetets behandling av mig att jag inte orkade påbörja termin 5, så nu har jag antagligen förlorat min plats på programmet. (Man kan sålunda tycka att universitetet fick som

det ville, när de blev av med mig utan någon rättvis rättslig prövning.) Jag har i dagarna sökt jobb på McDonald's och i receptionen på ett hotell.

Andreas Rejbrand

871226-xxxx

Rågängen 8
586 43 Linköping

Tel. xxx

E-post: andreas@rejbrand.se

Webbplats: <http://www.rejbrand.se/>

English Website: <http://english.rejbrand.se/>